

forelaa nogen Dplysning om, at Communen vilde tage Deel deri. Jeg tør ikke bestemt modsigge det, men jeg troer dog, at bestemte Dplysninger maae være modtagne om, at man er i Correspondance med Communen derom; det er mitidstid vist, at der ikke er givet noget bestemt Svar derpaa. Under 12te Jult har jeg tilskrevet Communen, om den vilde veeltage i saadanne Arbejder for  $\frac{3}{10}$ . Derpaa erholdt jeg Svar under 7de October, hvori den begjærede det samme som Udvalget, nemlig en Plan; den fik det samme Svar, som Udvalget har faaet, og det blev affendt under 25de October; siden har jeg ikke hørt Noget fra Communen. Jeg skal lade det være usagt, om Communen skal betale det eller ikke. Mig forekommer det aabenbart, at den bør betale det; thi det er især i Handelens Interesse, at jeg har ønsket, at Dpmuddringen skulde stee. Det er vel ogsaa for Orlogshavnens Skyld, dog ikke saameget; Marinen kan nemlig hjælpe sig med Dybden, skjøndt det er ganske vist, at ved Lavvande kan man ikke faae Stibene ud, naar man vil, dersom det træffer sig saa, at der er een Fod under dagligt Vand; men det er dog fornemmelig i Handelens Interesse, det er hovedsagelig, fordi Stibenes Størelse tager til; det er nemlig paa Grund af de lange Dampskibe, som fare paa Kjøbenhavn, og hvis Fart tager mere og mere til. Naar disse Skibe ankre op midt i Renden, komme de undertiden til at svæve for Vestenvinden, og der ved hugge med Kjølen i Bunden og spærre hele Indsejlingen. Det er det, jeg har forudsat kunde stee fra den ene Dag til den anden, og det er det, jeg vil raade Bod paa her. Det gaaer ikke med det, som med et Hus, man bygger; naar man begynder derpaa, maa man fuldende det; hvert Hundrede Daler derimod, som man anvender paa dette Arbejde, er en Forbedring, og jeg kan ikke nægte, at jeg vilde ansee det for en betydelig Forbedring. Hvorvidt det nu vil være nødvendigt at bevilge Penge dertil iaar, maa det ærede Thing selv bedst kunne bedømme; men jeg troer, at det vilde være til stor Nytte. Jeg troer ogsaa, at, naar man hengiver sig til saadanne Betragtninger, som den ærede Rigsdagsmand for Hølbef Amts 2den Kreds (Tscherning) for

fremsatte, naar man overhovedet indlader sig paa altfor langvarige Forhandlinger om en Ting, ender det gjerne med, at man slet ikke kommer frem med den. Naar Thinget derimod nu bevilger denne Sum til Dpmuddring paa Kjøbenhavns Rhed og derved bemyndiger mig til strax at tage fat derpaa, tør jeg haabe at skulle høste samme Tak derfor, som jeg har glædet mig ved at modtage for Bomløbets Udvidelse. Dette Foretagende var ogsaa Noget, som strengt taget ikke vedkom Marinen, men Kjøbenhavns Handel i det Hele; men alligevel tog jeg ikke i Betænkning isjor at forlange en Sum dertil; Thinget gif velvillig ind derpaa, og nu er Bomløbet udvidet. Det var en Sag, hvorom der har været sammenskrevet hele Bunker af Papir, og, hvad man saaledes i en Række af Aar ikke har kunnet bringe til noget Resultat, er nu stæet. Jeg troer derfor, det vilde være særdeles heldigt, om Thinget ogsaa vilde bevilge denne Sum.

Der er endelig et Punkt i Udvalgets Betænkning, som jeg ikke kan lade gaae upaataalt hen. Den ærede Ordfører har vel ikke fremhævet det, men det staaer paa Tryk, og jeg kan derfor ikke tie stille dertil. Dersom den høitærede Formand tillader det, skal jeg oplæse det; det lyder saaledes: „Udvalget skal sluttelig henlede Opmærksomheden paa Vigtigheden af itide at bekjendtgjøre Oprettelsen af nye Fyr, inden disse tændes, for at undgaae Feiltagelser, der kunne have sørgelige Følger“. Jeg kan anerkjende den Lømsældighed, den humane Maade — om jeg tør bruge dette Udtryk, — hvorpaa den her indeholdte Bebrejdelse til Marineministeriet er anført; men jeg kan ingenlunde anerkjende, at det er sandt, at en saadan Forseelse, som den antydede, har fundet Sted under Marineministeriet. Jeg maa være berettiget til at formode, at det har været Udvalgets Tanke, siden det staaer her saaledes antydet, at der har været begaaet en alvorligere Forseelse, end jeg kan lade være afgjort med de Ord, her ere henstillede. Men det er mig aldeles ikke bekjendt, at noget Sligt er stæet; der er hverken directe eller indirecte indkommen en eneste Klage derover til Ministeriet, og jeg maa derfor opfordre den ærede Ordfører eller hvem af D. Hrr. af Udvalget, der t